

(Политика, 23.1.2010)

Са жељом да њихове емоције не остану глуве и слепе пред чињеницама, противнике приступања Србије НАТО суочићу са неколико питања.

Већ за две-три године, ако не и пре, дејтонска БиХ запашће у кому. Исход референдума у Републици Српској биће: живео Дејтон. Исход контрареферендума у другом ентитету, у бошњачко-хрватској федерацији, биће: смрт Дејтону. Опција ревизије Дејтонског мировног споразума, како би БиХ постала интегрална и функционална држава са снажном централном влашћу, задобиће и већину гласова у парламенту БиХ (Срби против, Бошњаци за, а Хрвати и за и против – зависно од тога да ли ће им интерес бити корист за њих или штета по Србе). Босански котао биће пред експлозијом, а НАТО ће добити мандат да спречи нови рат и обезбеди примену Србима наметнутог пројекта унитарне БиХ. За такво решење гласаће, што ће бити пресудно за доношење јединствене одлуке, и све чланице НАТО-а са подручја некадашње Југославије: Хрватска и Словенија, које су то сада, и Македонија и Црна Гора, које ће то да постану.

Прво моје питање гласи: Шта, тада, да ради „војно неутрална Србија? Да пише петиције и протестне ноте у Брисел, Вашингтон и Њујорк? Да демонстрира по својим трговима и улицама, пали свеће по црквама? Да зове руску војску у помоћ (све и кад би хтела да дође, та војска не може доћи јер је НАТО свуда око Србије)? Или да погазимо своју „војну неутралност” и ударимо на НАТО?

А шта се догађа када би, у то скоро време драматичног заплета и расплета у БиХ, Србија била чланица НАТО? Пошто се у том војном и политичком савезу одлуке доносе сагласношћу свих (глас Србије вредео би колико и глас САД) немогуће би било наметати вољу, ни политичку ни војну, Републици Српској, Србији и српском народу у целини. НАТО би, у том случају, пресудио да ће чувати мир и само оно политичко решење које усагласе Бошњаци, Срби и Хрвати.

Шта је, дакле, српски државни и национални интерес: да будемо за столом који одлучује или да будемо на менију?

Србија изван НАТО мета је и албанских амбиција да, силом, успоставе свој суверенитет и над северним Косовом, а најидеалнији тренутак за офанзиву биће врхунац драме у Босни. Шта да радимо на том фронту? Ако покренемо војску на Албанце, на границама Косова дочекаће нас НАТО. Хоћемо ли, опет, у рат са најјачом силом нашег света?

Уђемо ли у НАТО, у Приштини ће заборавити и да сањају о рату са Србима. Сањаће, тада, брз долазак српских НАТО војника на Косово. Нико, па ни Стјепан Месић, неће планирати да шаље војску на Србе, уздајући се у своја НАТО крила и радујући се што је Србија слаба и самоизолована.

Ако нећемо у НАТО због тога што нас је бомбардовао, како то да хоћемо у ЕУ, која је скоро цела у НАТО и чије су нас водеће чланице бомбардовале: Британија, Немачка, Француска, Италија? Или потписници петиције кажу: не и НАТО и ЕУ? Логично, јер је нелогично мрзети непријатеља и волети, истовремено, тог истог непријатеља. Вешто смишљено, јер ће Србија, гурнута у сукоб са НАТО због Републике Српске и северног Косова, бити гурнута и у сукоб са ЕУ, која ће јој затворити врата. Исход: „Србија рупа на европском тепиху”, како, са радошћу, једном рече политички лидер „патриотског покрета” против НАТО-а (Тома Николић). Да ли је то наш државни и национални интерес?

Зашто је 80 дана НАТО бомбардовања непрелазна и вечна препрека за мостове савезништва и пријатељства? Колико су Турци посејали српских гробова и Ћеле-кула? Колико Немци? Колико Хрвати у доба Павелића? Шта ћемо са чињеницом да су наши ратни савезници, у бомбардовању српских градова 1943. и 1944. године, поубијали много више цивила него НАТО 1999? Колико су српске бомбе и гранате однеле живота у Сарајеву? Како то да се заветујемо на вечну мржњу само због оног злочина који је изазвао Слободан Милошевић и којег не би ни било да њега није било?

Ко је главни кривац за горку истину да су, крајем 20. века, Србији даривале смрт управо оне државе које су јој, почетком 20. века, даривале живот и славу? После два балканска и Првог светског рата, три пута се померају државне границе на Балкану, сва три пута у корист Србије и Срба и сва три пута уз одлучујућу помоћ САД, Француске, Италије и Британије. Није ли Слободан Милошевић, а не ни НАТО ни ЕУ, у последњој деценији 20. века у поразе и срамоту претворио прескупе победе Србије 1912, 1913. и 1918. године?

Шта Србија губи неуласком у НАТО

Пише: Вук Драшковић
субота, 23 јануар 2010 16:33

Ако неће да буде вечита жртва и талац једне сулуде политике, Србија мора у НАТО, јер своју државну кућу мора да зида на својим старим и победничким темељима.

А референдум? Зашто да не. Лакше га је организовати и јефтинији је од гласања у парламенту. Осим тога, народ се пита. Као на оном референдуму на коме је бирао између Тита и краља. Још уживамо плодове његовог исхода.